

Kim Hà

NGÀY KHAI TRƯỜNG TRONG MƠ

Quân nắm tay em len lỏi vào giữa đám đông đang đứng lố nhố trên bãi biển .Toàn những người quen trong làng chài.Tất cả đều ngóng nhìn ra ngoài khơi tít xa . Từ nơi ấy ,các con sóng theo nhau hăm hở vào bờ .Sóng sủi bọt trắng đầy mặt biển .Bầu trời vẫn nhờn nhờn một màu buồn bã.Không ai nói với ai câu nào,trừ một vài tiếng khóc dỗi của mấy đứa bé còn bú mẹ .

- Anh Hai ,chưa có ghe về . Em đói bụng .

Thằng Quân nhìn em ,giọng nó run rẩy, đáng ghét :

- Ủ , đợi tí chút .Có khi ba về ...

Trời sẫm tối dần .Gió nổi mạnh . Biển đen hơn như có một màn mây xám trải trên mặt nước che lấp cả những đợt sóng . Mọi người lặng lẽ ra về .Chỉ còn hai ông lão,tóc bạc trắng đang loay hoay nhóm lửa .

- Về đi .

Một ông lão nói với Quân như ra lệnh .Quân dắt tay em,vừa đi vừa ngoái nhìn . Một nắm khói cuộn cuộn bay lẫn khuất với ánh lửa nhảy

múa . Trái tim Quân thất lại .

Căn nhà nhỏ của hai anh em ở tận cuối xóm chài.Mọi ngày,nơi đây chẳng thiếu tiếng cười . Nhưng hôm nay,nhà nhà đều lặng lẽ. Những đoàn thuyền đánh cá ra khơi,quá ngày hạn định mà vẫn chưa về bến .Tin báo bão đưa về cùng với vài con thuyền lẻ tẻ,xơ xác ,ngơ ngẩn tiến vào bãi vắng. Đó là những gia đình may mắn .

Quân cũng giống như mọi người,chờ đợi trong tuyệt vọng . Có điều hai anh em Quân chỉ là hai đứa trẻ. Quân 14 và bé Ba mới tròn 5 tuổi. Mất mẹ ,chỉ còn cha .Quân thay cả cha lẫn mẹ chăm nom em vào những đợt đi biển dài ngày của cha mình . Giờ đây,sự hoang mang ,lo lắng ,tuyệt vọng như một gánh nặng mới mẽ oằn lên vai Quân mà chẳng biết chia sẻ cùng ai . Bé Ba còn bé ,quá ngây thơ và cũng quá quen với sự vắng mặt của hai người cha lẫn mẹ. Cạnh nó chỉ có Quân,và nếu có Quân bên cạnh,thế là đủ.Vì vậy con bé vẫn lú lo,vui vẻ nói,kể luôn mồm .

- Anh Hai à , ba nói hết hè này ba cho em đi học,

- Ừa ...

- Học ở trường làng hoàng ...

- Ừa ...

- Chỗ con Dĩnh,thằng Sún ,thằng Bí học đó anh Hai .

- Ừa ...

- Em sẽ học chữ anh Hai hén ? mà mới đầu cô dạy mình chữ gì hở anh Hai ?

- Ừa ...

Bé Ba ngừng nói trở mắt nhìn anh :

- Ừa ,anh Hai ,sao anh ừa hoài vậy ?

- Ừa ...

Bởi Quân vừa nấu cơm vừa trả lời em mà đầu suy nghĩ đến chuyện khác . Không lẽ bắt hạnh lại đến với hai anh em Quân ? Quân chẳng mong, chẳng cầu như vậy . Phải cố gắng nghĩ đến điều vui . Ngày mai , có thể ghe lại về , hai anh em Quân sẽ tha hồ lục lọi tìm trong đồng lưới rồi những con cá nhỏ, dòn dòn, rồi đem bán cho bà Dĩ cháo trắng . Máy đồng bạc nhỏ bé ít nhiều cũng đổi được nắm kẹo hoặc mấy cái bánh qui ngọt lịm cho bé Ba .

- Anh Hai ... Ba về , kỳ này đừng đổi kẹo nghe anh Hai , mình đổi bút lá tre để em đi học ...

- Ủa ..

- Dư tiền, anh Hai mua cho em cục gôm nè , thêm tờ giấy thấm màu hồng . Em sẽ tập viết chữ , sẽ học giỏi nè , mai một em đi làm cô giáo nuôi ba, nuôi anh Hai, anh Hai chịu không ?

Quân cười với em . Ước muốn của bé Ba làm Quân nao nao . Ủ đã có một thời Quân đã nói như vậy với ba với má . Ngay cả giây phút hiện tại , dù trường ốc đã trở thành xa lạ với Quân , nhưng Quân vẫn không vui niềm ao ước đó . Chỉ khác , là giờ đây, Quân tự biết mình không thể .

- Thôi cơm chín rồi , mình ăn cơm đi . Em ăn cho khỏe để học cho giỏi . Khi nào sắp vô trường , anh xin ba sắm cho em đầy đủ hết tội , chịu chưa ?

- Chịu ... anh Hai nhớ nhen .. Vở nè , sách tập đọc nè , viết mực nè , gôm nè ... Bộ quần áo mới nè . À .. anh Hai , con Dĩnh có đeo cả huy hiệu nữa , oai ghê , mà nó làm phách lắm . Còn nữa , anh Hai nhắc mua cho em đôi dép mủ. Đi học đâu có được đi chân không anh Hai hé ...

- Ủ , anh Hai sẽ xin ba mua dép, mua cả mũ cho em ..

Quân không thể thực hiện lời hứa của mình . Biển đã xanh ,sóng đã không gầm thét nữa ,nhưng đoàn thuyền vẫn biền biệt . Nhiều người bắt đầu chít khăn tang và thả những tờ giấy vàng ,giấy bạc xuống biển .

Sóng đưa những tờ giấy trĩu nước ,rối nhau ,tấp vào chân bờ. Quân nhặt lên vò nát trong lòng tay. Nỗi lo về những ngày đói khổ trước mắt khi không còn cha lớn hơn cả nỗi đau mất cha .Quân không khóc mà chỉ sợ ngày nào đó phải dẫn em đi xin ăn khắp bãi.Bé Ba như linh cảm điều gì cũng ít nói ít cười ..Ngày nào nó cũng đòi theo Quân ra bãi .

- Em đi đón ba ...

Nó nói gọn lỏn làm Quân sợ . Hai anh em lại ngồi trên bờ cát cho đến khi chiều xuống.Vẫn không thấy cánh buồm nào trở về .Đống lửa không còn được đốt lên hàng đêm...Bão đã lặng ,những người đi biển nếu còn cũng đã lạc sang một vùng biển nào rồi. Họ không cần những đóm lửa vì sao trên trời đã giăng hằng hà sa số .

Quân không còn nuôi chút hy vọng nào nữa.Nỗi sợ đói mạnh hơn bao giờ hết .Quân , đứa trẻ 14 tuổi già xòm như một thanh niên trưởng thành .Nó rà lại lưới nhà rồi bắt đầu công việc bằng cách thức dễ nhất mà nó vẫn làm vào những ngày biển tốt : cạy hào trên bãi đá .

Bé Ba bắt đầu khóc rầm rức mỗi đêm .Biển vẫn còn nuôi sống hai anh em qua ngày,nhưng căn nhà hiu quạnh làm con bé sợ hãi.Nó gầy xòm hăn đi,ít nói,ít cười .Quân thương em lắm nhưng mãi lo ăn nó chẳng còn hơi sức đâu để trò chuyện nhiều với em .

Trời lại trở gió .Biển kêu rêu khi những cơn mưa bắt đầu thường xuyên và dai dẳng.Quân ở nhà .Ngọn đèn cạn dầu lù mù.Cát biển

thốc từng hồi vào vách nhà nghe rào rào như mưa .Quân đưa cho em một củ khoai vừa nướng còn nóng hổi . Bé Ba có vẻ vui hơn ,nó ăn khoai ngon lành.Khi được khoảng nửa củ,nó chia phần còn lại cho Quân rồi nói :

- Anh Hai ,hết hè rồi phải không ?

Quân bỡ ngỡ trả lời:

- Ủa ,đến mùa mưa rồi ...

- Em thấy trường tiểu học mới quét lại rồi..

- Vậy hả ?

- Bao giờ em được đi học?Anh Hai đi xin cho em học đi.Tụi con Dĩnh,thằng Bí sửa soạn xong hết trội rồi.Anh Hai để dành được tiền mua vở với viết cho em chưa ?

Nhìn gương mặt háo hức của em,Quân đành trả lời cho qua :

- Anh Hai đang tính đây,để coi,viết,mực ,gôm,viết chì nè...cũng được.anh Hai sẽ cố,nhưng nói trước là áo quần mới thì chưa ...

- Không sao,áo quần thì đợi ba về .Chỉ mua cho em đôi dép thôi.

Ngực Quân nhói đau.Nó liếc nhìn lên bàn thờ.Nén nhang nhỏ cháy dở dang vẫn còn giữ lại được một vành tro hình cong lơ lửng .

- Anh Hai à,mai một này mình học giỏi,có việc làm ,sẽ hết nghèo,hết cực phải không anh Hai ?

- Đúng vậy ...

- Nếu vậy,khi nào học xong,em sẽ sắm cho ba cái ghe to thiệt to để ba đi lượi nè.Em sắm cho anh Hai cái xe bình bịch để chạy ra chợ, đi đây đi đó...Em cũng sắm cả tủ lạnh để làm nước đá nhận nè ...Anh Hai thích không ?

Quân cười với em,lòng nó cảm thấy vui vui . Ủ , cũng có thể lắm chứ . Ba nó thường nói ,cái nghèo sinh cái dốt,nhưng cái dốt lại đẻ ra cái

nghèo.Nếu bé Ba được học hành tử tế,chắc chắn cuộc đời của nó sẽ không cực như Quân ,như ba.Mà nếu như vậy tội gì không mơ ước nhỉ . Bất chợt ,Quân nói với em về cái mơ ước của chính nó thông qua niềm mơ ước của em mình :

- Em sẽ được vào lớp nè,học chữ ,học viết ,học toán.Nếu em chịu khó học giỏi, cô giáo khen,sẽ cho em phần thưởng.Em lên lớp,học tới,học tới hoài...

Bé Ba vỗ tay :

- Đúng rồi. Bữa khai trường anh Hai đi với em nghe.Em sẽ chải tóc suông,cột giây thun.Em sẽ ra biển lấy đá cọ chân thiệt kỹ,mang dép mới .Tay em cầm cuốn sách như vậy nè.Em vô lớp,xin cô ngồi bàn đầu. Cô giáo hỏi tên em.À,mà anh Hai ,có phải em tên là Nguyễn thị Thu không ? Đó , em nhớ như in mà,tên em là Thu..Mà lúc đó anh Hai đừng gọi em là bé Ba nghe ,tụi nó cười em đó ...

- Tất nhiên rồi ...

Bé Ba nằm rải tay trên giường . Mắt nó đã nhắm lại nhưng miệng vẫn còn lải nhải:

- Lần này tụi con Dĩnh hết chọc em,thằng Bí hết làm cao.Em vô lớp đang hoàng chứ không đứng ngoài hàng rào dôm vô nữa ...

Bé Ba nói nhỏ dần .Quân nghe có tiếng ngáy nhẹ nhàng của em từ đôi môi đang mỉm cười . Lần đầu tiên từ khi cơn bão dứt,Quân thăm khấn vái Ba mình hãy giúp đỡ phù hộ hai anh em Quân .

Quân chỉ thiếp đi được một lúc rồi thức dậy trần trọc . Cơn mất ngủ khó thấy ở tuổi như Quân . Nhưng nó thương em quá đỗi.Quân biết khoảng hai tuần nữa,lễ khai giảng bắt đầu cho tất cả trường ở khắp nơi.Nếu bé Ba không được đi học ,nó sẽ ra sao? Quân có thay nổi ba để lo cho em? Mười mấy tuổi đầu,dốt nát,chỉ có cái kinh nghiệm

non nớt của một đứa trẻ sớm lam lũ, xuất thân trong một gia đình ngư dân . Quân không biết mình phải làm gì để có thể có chút tiền hầu nuôi dài niềm mơ ước của em và cũng của chính mình. Tuyệt vọng , Quân tẩm tức khóc. Những giọt nước mắt cứ âm thầm làm lủi trong đêm đen .

Gà gáy sáng .Đã có những tiếng chân vội vã xuống bãi của những người đi ghe câu. Quân vội vàng đắp lên người em tẩm chăn mỏng ,dẫn lại liếp cửa,vơ lấy đồ nghề ở góc nhà rồi nhẹ nhàng đi ra .

Trời vẫn còn tối.Gió thổi gầy gầy lạnh.Ngôi sao Mai sáng rõ ở góc trời báo cho biết hôm nay trời sẽ quang đãng. Cát lấp xấp ươn ướt hơi sương .Quân đi thẳng ra bãi quen .Thủy triều đã xuống . Những mỏm đá đen nối tiếp nhau dẫn ra tận ngoài xa .Bãi cũng kéo rộng và sóng thì như chìm trong đáy biển . Quân tự nhủ :

- Hãy đợi trời sáng ...

Nhưng những mỏm đá nối tiếp thật quynh rũ. Thêm vào đó ,ánh lửa của những thuyền câu lừng lừng ngoài xa làm Quân háo hức . Càng xa bờ ,càng dễ săn bắt được nhiều.Đó là quy luật của biển . Quân hơi sợ,nhưng Quân cũng cần tiền để sống và giờ đây Quân còn cần tiền để thực hiện giấc mơ của bé Ba ,Quân cương quyết đứng dậy,mò mẫm ,xóc lưới lên vai,nắm chặt cán dao rồi chạy nhanh trên các mỏm đá .

Những con hào tươi nguyên vỏ ánh màu lục biếc nằm phơi trên mỏm đá ẩm ướt như chờ sẵn .Chưa bao giờ Quân thấy nhiều hào như vậy.Những con cá quẫy trắng lưng khi vướng vào lưới làm tròn tránh sóng biển .Quân vừa cạy hào vừa canh lưới.Cái bao tải nặng dần lên cùng lúc với mặt trời dâng cao từ lòng biển .Quân mãi mê cạy hào,lòng phơi phơi khi nghĩ đến những đồng tiền đổi được sẽ

biến những ước ao của bé Ba thành hiện thực .

Mãi mê cạy hào Quân không biết thủy triều bắt đầu lên tự bao giờ.Và Quân cũng ra khá xa bờ .Khi sóng dội tung tóe trên lưng ,Quân mới giật mình đứng dậy .Đằng sau,bờ như xa tít và những mòm đá không còn liền lạc mà cách nhau như các hòn đảo nhỏ .

Lo lắng ,Quân vội vàng thu lưới ,thắt lại miệng bao, thối lui vào bờ .Cái bao căng phồng và lưới cá quấy lộn phần nào làm Quân phấn khởi . Vào bờ, chỗ cá và hào này dư sức đổi lấy cho bé Ba bút ,vở,dép và không chừng có thể mua được một bộ quần áo mới nữa . Chưa bao giờ Quân kiếm được nhiều như hôm nay .Bằng bất cứ giá nào Quân cũng phải mang được những thứ ấy vào bờ .

Vừa đi vừa nường theo các tảng đá ngầm,Quân kéo theo bao hào nặng càng lúc càng nặng .

- Hay mình bỏ bao hào,giữ lưới cá .Cá bán được nhiều tiền hơn .

Quân đứng lên một tảng đá vừa thở vừa suy nghĩ .

- Nhưng không được ,bé Ba phải có mặt vào ngày khai trường sắp tới . Mình phải cố gắng thêm một chút ...một chút nữa thôi .

Thế rồi Quân lại bơi tiếp,ngủ trên một tảng đá rồi lại bơi. Có một mòm đá cao,Quân mừng rỡ bấu lấy.Như vậy là sắp đến bờ rồi.Nhưng qua đầu một con sóng.Quân kinh hải khi thấy bờ vẫn xa như là Quân chưa hề rời khỏi chỗ lưới cá .

- Vất bỏ tất cả để bơi vào bờ .

Một tiếng nói khác trỗi lên từ trái tim :

-Đừng ,hôm nay là dịp may,ngày mai,ngày mốt,nếu biển động làm sao có được

Quân ngồi trơ người trên mòm đá lắng nghe cuộc chiến đấu thầm lặng giữa trái tim và lý trí trong lòng mình .Trên cao,mặt trời soi qua

kẽ mây , chiếu vài tia nắng quái lên gương mặt đen đũi hốc hác của Quân.Đằng xa xa,vài chiếc thuyền cá mải mê công việc ,họ đâu nhìn thấy cái bóng nhỏ rất nhỏ của Quân giữa biển sóng mênh mông
Khi Quân tỉnh lại đã thấy mình đang ở trên bãi cát .Quân không hiểu được tại sao mình có thể vào đến bờ.Lưới vẫn quàng trên vai,tay còn nắm thật chặt cái bao tải.Mọi thứ vẫn còn đó .Quân mỉm cười sung sướng rồi ngồi phất dậy. Không ,không còn gì cả.Trên vai,lưới đã rách,chỉ còn duy nhất một con cá nhỏ im lìm giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn Quân . Và cái bao hào nặng nề giờ xẹp lép,dán chặt trên nền cát . Quân liếm môi.Muối đắng chát . Biển xa lạ và bờ cát chao đảo.Quân chuyệnh choạng đứng dậy,làm lủi đi.Lưới vẫn trên vai và cái bao vẫn nắm trong tay .

Hình như bé Ba đã thức dậy,ăn nốt củ khoai trong chiếc đĩa vỡ trên bàn ,rồi lại thiếp ngủ yên lành .

Quân nhìn em ,lặng lẽ nằm xuống cạnh bên. Bé Ba đang mơ,miệng úng ảng những tiếng đứt quãng :

-Anh Hai...vở ..viết..cho em...đi học ...

Quân đưa cánh tay lên che mắt và khóc .

KIM HÀI